

SVATÁ HORA

ČÍSLO 6 • 2007

Rozhovor s P. Francisem Hoa Dang

Giovanni Coppa kardinálem

Nová výstava ve Svatohorském poutním muzeu

Dobrá kniha - Není trní bez růže

Šli za hvězdou - tříkrálové zamyšlení

Svatosti - milníky na cestě k Bohu V.

*„Bůh se stal člověkem.
Stal se dítětem.*

*Tímto způsobem plní velký
a tajemný příslib, stává se
'Emanuelem, Bohem
s námi'.*

*Přišel k nám tak blízko a stal se tak
prostým, že si s ním každý může
tykat. Bůh nám nabízí toto 'ty'
tím, že se stává dítětem. Opustil
nepřístupné dálky.*

Už není pro nikoho nedosažitelný...“

Joseph Ratzinger - Benedikt XVI.

**Požehnané Vánoce
a Boží vedení v roce 2008**

*všem čtenářům přeji
svatohorští redemptoristé
a jejich spolupracovníci*

OBSAH

Úvodník

Blikací rohy **3**

Naše pravidelné otázky

Rozhovor s P. Francisem **4**

Zprávy

Zprávy ze Svaté Hory **10**

Opravy na Svaté Hoře **11**

Giovanni Coppa kardinálem **12**

Pamětní medaile **14**

Návštěva varhanářské dílny **15**

Spiritualita

Dobrá kniha – Není trní bez růže **16**

Návrat z vězení **18**

Tříkrálové zamyšlení **20**

Svátosti – milníky na cestě k Bohu V. **23**

Informace

Bohoslužby, exercicie, úřední hodiny **24**

Blikací rohy

Máme za sebou zahájení adventu i den svatého Mikuláše. Jsou to dny, kdy potkáváme děti s rozzářenými očima. A v poslední době také s rozzářenou hlavou. Co na ní září? Snad svatozář, jak by se na nevinná dítka slušelo? Nikoli. Rohy!

Priznám se, že když vidím dítě s blikajícími rohy na hlavě, otevírá se mi kudla v kapse, ačkoli žádnou nenosím.

Čert byl odjakživa postavou zápornou. Proto je zobrazován jako bytost špinavá, s volskými rohy, kopytem a ocasem. Jeho zobrazení mělo odpuzovat a nahánět strach, protože to je zobrazení Božího nepřítele, před nímž je třeba se mít na pozoru. V dnešní době jakoby tomu bylo ale naopak. To anděl odpuzuje. Není populární, protože je „jenom“ hodný. Zato čert, to je něco! Je to sympatický uličník, symbol neřádného a plnohodnotného života.

Není ten náš svět poněkud zvrácený? Není obraz dítěte s blikajícími rohy ukazatelem něčeho hlubšího? Nevím. Pro mě byl však tento pohled podnětem k zamyšlení.

V první řadě došlo v nás k úplnému pomatení a smíchání pojmu dobra a zla. Nedivme se. Denně se ve sdělovacích prostředcích dovídáme, že aféry veřejně známých osob, které by dříve znamenaly úplné zděšení, jsou přece normální – a navíc je to tak zajímavé! Dobrý život je zaměňován za život naivního hlupáka, zlo je naproti tomu prezentováno jako chytrost případně nevinná zábava, na kterou má každý právo.

Neváháme-li koupit a nasadit dítěti blikající rohy, domnívám se, že je to znamením hlubší krize v nás. Je to počátek ztráty onoho pudu sebezáchovy, který nám velí držet se dobrého a varovat se zlého.

Možná vám připadám jako škarohlíd, který straší, ale jsem přesvědčen, že symboly působí... A rohy jsou symbolem!

Co my křesťané s tím? Jistě nepůjdeme kázat na náměstí proti čertům. Myslím si ale, že když vidíme „blikající dítě“, mělo by nás to vést k novému odhodlání ve svém životě postavit jasnou hranici mezi dobrem a zlem a znovu se přiklonit na stranu Boží. A také bychom si měli znovu připomenout, že pohoršení malých Ježíš zrovna nechválil.

Ale třeba to vidím černě...

P. Stanislav Přibyl, CSsR

Fotografie na 1. straně obálky:
Kardinál Giovanni Coppa
bezprostředně po převzetí biretu
a titulu 24. listopadu 2007
ve svatopetrské bazilice ve Vatikánu
(foto: L'Osservatore Romano)

Fotografie v časopise:
Stanislav Přibyl,
Jan Traxler,
Miroslav Zelenka
a archiv Svaté Hory

„Pokud chcete sloužit mši svatou, zaplatte!“

Otec Francis Hoa Dang se narodil v roce 1959 ve středním Vietnamu, ve velmi známém městě Nha-Trang, což by se dalo přeložit jako Mořské město. Je to krásné město, které má na jedné straně moře a na druhé hory. Pochází z velké rodiny, má pět bratrů a tři sestry.

Jak jste se dostal k redemptoristům?

Když jsem chodil do šesté třídy, požádal jsem o vstup do redemptoristického juvenátu. To byl, dá se říci, takový malý seminář pro chlapce. Tento juvenát se nacházel v jižní části Vietnamu, přesněji v Saigonu. Vstoupil jsem tam v roce 1972 a studoval tam tři roky. V roce 1975 byl Saigon dobyt severovietnamskou armádou. Tím sice skončila válka, ale Vietnam se ocitl pod nadvládou komunistů, kteří se rozhodli uzavřít všechny náboženské instituce. Zavřený byl i náš juvenát a nám bylo řečeno, že se máme vrátit do svých domovů. Když jsem tedy přišel zpět do Nha-Trangu, chtěl jsem vstoupit k místním redemptoristům. Bydlel jsem u rodičů, ale každý víkend jsem jezdil na kole k redemptoristům a pobýval s nimi. U nich jsem se učil různé předměty jako biblistiku, teologii, dějiny církve a kongregace redemptoristů, literaturu a další. V roce 1985 dal starosta našeho města příkaz, že všichni obyvatelé mezi 18 a 35 lety musí odejít do hor a postavit tam pro něj přeprchový palác. Musel jsem tam jít také a strávil jsem na té stavbě třináct měsíců. Potom, to bylo tedy v roce 1986, jsem se vrátil zpět ke svým rodičům. Ale dlouho jsem u nich nežil, protože jsem se, se svolením představeného redemptoristů v Nha-Trangu, rozhodl utéci z Vietnamu.

To už jste byl redemptoristou?

Ne. Těsně před tím, než jsem musel jít do hor stavět ten palác, si mě zavola představený komunity v Nha-Trangu a řekl mi: „Francisi, měl bys vstoupit do noviciátu, ale nemůžu to rozhodnout sám. Budeš muset jít do Saigonu k otci provinciálovi a domluvit se s ním, co a jak.“ Šel jsem tedy do Saigonu a požádal o vstup do noviciátu. Otec provinciál mě ale poslal zpátky domů s tím, že o mém noviciátu má rozhodnout představený v mém rodišti. Jednali jsme spolu o tom, ale za dva měsíce přišel příkaz od našeho starosty a bylo po noviciátě. A protože noviciát ve Vietnamu pro mě přestával být reálný, rozhodl jsem se utéci. To jsem také udělal, když jsem se vrátil z hor.

Když se řekne útek, zní to nezvykle. Romanticky založení si představí dobrodružství, ti pragmatičtí spíše problémy. Jak to bylo ve skutečnosti?

Naše skupina se v noci tajně ukryla do hromady potravin v přístavu. Když nikde nikdo nebyl, vylezli jsme ven a doplávali k lodi, která nás měla propašovat na Filipíny. Cesta na Filipíny nám trvala deset dní a deset nocí. Po přistání jsme byli umístěni v tranzitním táboře v Manile. Zůstali jsme zde měsíc nebo více, už to přesně nevím. Poté nás převezli do tábora pro uprchlíky v Cabanatuan. Tam jsme byli šest měsíců. Během té doby jsem psal dopisy svým příbuzným, konkrétně svému strýci do USA a také P. Josephovi, který byl se mnou v juvenátu v Saigonu a teď byl knězem v USA. Ten mi doporučil, abych se začal učit anglicky, a až přijedeme do USA, abych se mu ozval. Po šesti měsících v táboře povolila INS (Agentura pro imigraci a naturalizaci v USA) mým třem bratrům, dvěma bratrančům a mně vstup do Spojených států. Ale nejprve jsme museli jít do speciálního kurzu pro asimilaci v Cabanatuan, kde jsme se učili jazyk, poznávali americké prostředí, kulturu a tak dále. To trvalo sedm měsíců. Poté jsme mohli vycestovat do Spojených států a v červenci 1988 jsme přistáli v Baltimore.

Jak pokračovala vaše cesta za povoláním v Americe?

Když jsem se ocitl v Americe, napsal jsem dopis P. Josephovi a ptal se ho, co mám dělat, a že chci opět k redemptoristům. On mi ale odpověděl, že si nejprve budu muset upravit své vztahy. Potřeboval jsem třeba splatit nějaký dluh. Když totiž utkáte z Vietnamu, většinou se hodně zadlužíte, protože musíte zaplatit lidem za převoz. Také mi doporučil, abych si našel práci a okusil americký způsob života v praxi. Takže jsem zůstal u svých příbuzných v Baltimore tři roky a pracoval ve firmě vyrábějící elektronické součástky. V roce 1991 mě znovu kontaktoval P. Joseph a zeptal se mě, zda jsem připravený stát se redemptoristou ve Spojených státech. Odpověděl jsem, že ano. A tak jsem nasedl do letadla a letěl do Baldwin Parku, kde jsou také redemptoristé. Strávil jsem tam dva týdny spo-

lečně s ostatními kandidáty. Bylo to hlavně kvůli tomu, abychom na vlastní kůži pocítili, jaké to je žít s redemptoristy, uprostřed nich. Musím přiznat, že jsem se toho od nich v té době hodně naučil. Pak jsem se vrátil zpět do Baltimore. Asi po měsíci mi zatelefonovali a řekli, že jsem přijatý do kongregace. Šel jsem tedy do práce a oznámil jsem svému zaměstnavateli, že končím, protože se chci stát knězem. Byl to původem Ital a katolík. Jeho reakce byla: „To je úžasné. Blahopřeji a přeji mnoho milostí!“ Bylo to nádherné rozloučení. A po něm jsem se vrátil do Baldwin Parku k redemptoristům. V té době měli redemptoristé v Kalifornii jen dva domy – v Baldwin Parku a v Long Beach. Tedy redemptoristé, kteří tvořili viceprovincii Extra Patriam, jejímiž členy jsou ti, kdo uprchli z Vietnamu. Až v roce 1994 byly založeny další dva domy v Texasu. Jeden pro studenty filosofie a jeden pro studenty teologie. Abych byl schopný studovat teologii, musel jsem se nejprve dobře naučit angličtinu. Proto jsem začal chodit na jazykovou školu. Po roce jsem byl přijatý do Diecézního semináře sv. Jana v Los Angeles. Tady jsem rok dokončoval svá studia anglického jazyka a zároveň studoval filosofii. Jak už jsem říkal, v roce 1994 založili vietnamští redemptoristé řeholní domy v Texasu. Takže studenti filosofie, mezi nimi i já, se stěhovali do Dallasu. Tam jsem čtyři roky studoval filosofii. Během studií jsem ale měl roční přestávku, kdy jsem byl v Los Angeles v noviciátu. Když jsem získal v roce 1998 titul bakaláře filosofie, přestěhoval jsem se do Houstonu, kde jsem pro změnu studoval teologii. Tu jsem studoval další čtyři roky. Na začátku roku 2001 jsem byl vysvěcen na jáhna. V naší viceprovincii je taková tradice, že když redemptorista ukončí svá studia, jde na pastorační praxi do nějaké komunity. Já jsem byl v roce 2002 poslán do našeho domu v Long Beach. Tam jsem pomáhal šest měsíců a v lednu 2003 jsem byl vysvěcen na kněze.

Stal jste se tedy knězem – redemptoristou. Jaké bylo vaše další působení?

Po vysvěcení je zvykem, že novokněz má měsíc volna, takové „lůžánky“. Já jsem jel do Vietnamu, abych se s rodiči a příbuznými radoval, sloužil primiční mši svatou ve svém rodišti. Po měsíci jsem se vrátil do Spojených států. V březnu 2003 mi zavolal viceprovinciál: „Začni se balit. Pojedeš do Tucsonu v Arizoně.“ Já jsem mu odpověděl: „Dobrá. A kvůli čemu?“ Odpověděl: „Řeknu ti to později.“ Naložil jsem tedy své věci do auta a jel do Tucsonu. V Tucsonu mají vietnamští redemptoristé farnost. V té době tam byl už jeden redemptoristický kněz, působil jsem zde tedy jako jeho kaplan. V srpnu byl ale přeložen a z kaplana jsem se najednou stal farářem. Jako farář jsem zde působil až do května 2007.

Když jste v roce 2003 jel do Vietnamu sloužit svou primiční mši svatou, neměl jste nějaké potíže s komunistickým režimem, s tamními autoritami? Z jejich pohledu jste přece nelegálně opustil svou zemi.

Myslím, že situace u nás a u vás v minulých letech byla podobná. Když jsem utekl, moji rodiče a příbuzní byli oficiálně prohlášeni za zrádce vlasti. Ale už za deset let se situace změnila. Komunistický režim potřeboval peníze. A nejjednodušší způsob, jak je získat, je od „krajánek“. Nyní jsou členové rodiny, která má příbuzné za hranicemi, považováni za „patrioty“, vlastence, kteří milují svou zemi.

Ještě k té primiční mši. Vždy záleží na knězi v rodné farnosti. Pokud je zadobře s vládou, není to žádný problém. Můj farář z Nha-Trangu uměl vycházet s komunisty, takže jsem neměl potíže. Ale například další dva redemptoristé, kteří měli primici blízko Saigonu, měli veliké problémy. Museli vyplňovat mnoho formulářů. Když bylo nakonec všechno papírově vyřízeno, přišli za nimi komunisté a řekli jim: „Pokud chcete sloužit mši svatou, zaplaťte!“

Když jste zmínil onen „patriotismus“, musí rodiny, které mají nějakého člena v cizině, finančně podporovat vládní režim?

Ano, musí. Vypadá to asi následovně: když nějaká provincie, část Vietnamu, potřebuje něco postavit, první krok není hledat peníze v rezervách nebo je žádat od vlády, ale pověření úředníci přijdou nejprve k těmto rodinám. A když nezaplatí, mají potom problémy.

Takže i vy posíláte takovou podporu svým příbuzným?

Samozřejmě. Je to nezbytné. Tedy, v mém případě, já neposílám nic, protože nic nemám, ale moji bratři posílají.

Již půl roku působíte u nás v České republice. Co bylo příčinou toho, že jste se sem vypravil?

Když jsem byl novicem, měl jsem v sobě silnou touhu stát se misionářem. Během studia teologie nám náš provinciál často říkal, že bychom měli být misionáři. A tak jsme byli posláni do Kambodže, abychom se zde učili a sami vyučovali tamější lidi. Ovšem místní biskupové nám nedovolili tam zůstat, a museli jsme se vrátit. Touha být misionářem ve mně zůstala. Když jsem byl farářem v Tucsonu, říkal jsem si, že tady budu rok, dva, maximálně tak šest let a potom požádám svého představeného, aby mě někam poslal. Ve čtvrtém roce mého působení v Tucsonu jsem řekl svému vi-

ceprovinciáloví, že bych šel rád do Jižní Koreje. Slyšel jsem totiž, že tam působí vietnamský kněz – salesián, který putuje z místa na místo a věnuje se vietnamským přistěhovalcům. Těch žije v Jižní Koreji čtyři až pět tisíc. Jeden kněz má na starosti čtyři tisíce lidí! Tento kněz mi zavolal a pozval mě, abych se přijel do Jižní Koreje podívat. Pobyl jsem tam dva týdny. Když jsem se vrátil, hned jsem zašel za mým viceprovinciálem a řekl mu: „Potřebují tam kněze!“ On jen pokýval hlavou...

Během generální vizitace v naší viceprovincii řekl P. Jacek Dembek, generální konzultor, našemu představenému: „Víš, potřebujeme jednoho kněze do České republiky.“ A představený na to: „Ale samozřejmě. Hned tam jednoho pošleme!“ A začal si dopisovat s provinciálem P. Stanislavem Příbylem. Nakonec sám přiletěl do Čech v lednu tohoto roku, aby zjistil stav zdejší situace. Jakkmile se vrátil, sedl si ke stolu s ostatními z vedení viceprovincie, aby rozhodli o vyslání kněze. Ještě před zmíněnou vizitací P. Dembka požádali naši viceprovincii o kněze redemptoristů z Dánska. Viceprovinciál letěl také do Dánska, ale po svém návratu z Čech se rozhodl, že Čechy potřebují vietnamského kněze více než Dánsko. Když se tedy rozhodli, představený mi zavolal: „Francisi, stále chceš být misionářem? Jestli ano, tak koncem května půjdeš do České republiky.“ A bylo rozhodnuto.

Jaký názor máte na Českou republiku a na Čechy jako takové? Líbí se vám tu?

Určitě, líbí se mi tu. Asi nemohu srovnávat lidi zde a ve Spojených státech, protože jsem tu stále příliš krátkou dobu. Velmi se mi líbí místní komunita redemptoristů. Samozřejmě tu je problém jazyka. A mnohdy vám nerozumím a jsem si jistý, že u vás je to stejné.

Co si myslíte o pastorační práci s vietnamskou komunitou tady v České republice?

Nevidím v tom žádný problém. Každou neděli docházím do farnosti Praha-Kunratice, kde se setkávám s Vietnamci žijícími a pracujícími v Praze. Do září jsem jezdil s P. Antoinem, vietnamským redemptoristou působícím také v České republice, do různých měst – do Prahy, Chebu, Tábora, Brna. Pak jsme se ale s P. Antoinem rozhodli, že si musíme vybrat dvě místa, kam bychom pravidelně každý týden jezdili sloužit mši svatou. Nemůžeme dojíždět do všech míst. Další okolností, která svědčila pro toto naše rozhodnutí, byla skutečnost, že mnoho Vietnamců, kteří pracují u českých hranic, jdou do velkých měst, konkrétně do Prahy. Proto jsme se rozhodli pro Prahu a Cheb. Praha je centrum obchodu. Vietnamci, kteří žijí na různých místech v České republice, musí jet do Prahy, kde jsou velkosklady, a naložit zde nové zboží. Když si jedou v neděli pro zboží, zastaví se večer v Kunraticích, aby se zúčastnili mše svaté. Lidé z měst jako například Cheb, Aš, Domažlice, Vimperk se tlačí do Prahy. Také z tohoto důvodu Praha roste.

Jak jste se poznal s P. Antoinem?

Vlastně se známe už z Vietnamu. A to dokonce od roku 1973. P. Antoine byl totiž ve stejném juvenátu jako já, jen s tím rozdílem, že byl mladší a byl tedy v nižší tří-

dě. Když komunisté zavřeli juvenát, vrátil jsem se domů na sever a on zůstal doma v Saigonu. Potom byla dlouhá přestávka a nakonec jsme se potkali tady, v České republice. Jistě bylo pro mě snazší se rozhodnout jít sem, když jsem věděl, že zde už působí vietnamský kněz a navíc, že se už známe.

Otče, mohl byste nám říci něco o mariánské účtě ve Vietnamu?

Mezi vietnamskými lidmi je velmi silně zakořeněna úcta k Panně Marii. Pro vietnamské katolíky je zcela přirozené modlit se denně růženec. Každou sobotu máme ve všech kostelích, a to nejen tam, kde jsou redemptoristé, nověnu k Panně Marii, Matce ustavičné pomoci. Pro vietnamského katolíka neexistuje víra bez Panny Marie. Když přijdete do jakékoliv vietnamské komunity, do jakékoliv vietnamské farnosti na celém světě, vždy po každé mši svaté uslyšíte, že zpívají píseň ke cti Panny Marie. I kdyby v ten den byla slavnost Těla a Krve Páně, závěr mše svaté patří Panně Marii, protože nejde věřit v Ježíše bez Marie. Po celém Vietnamu je mnoho poutních míst. Asi nejvýznamnější je Lavang, kde se v 18. století zjevila Panna Maria našim předkům, když se skrývali před svými pronásledovateli.

Blíží se Vánoce. Jak se slaví ve Vietnamu? Jak je prožíváte?

U nás nemáme takové zvyky jako zdobit stromeček nebo jíst rybu. U nás nenosí dárky Ježíšek nebo Santa Claus. Je to z toho důvodu, že vietnamská církev je stále mladá. Teprve před třemi sty lety bylo do Vietnamu přineseno křesťanství. Také byla církev s různě dlouhými přestávkami stále pronásledována. Nebyl čas si vytvořit nějaké tradice, jako máte vy. Když nám Francouzi přinesli křesťanství, snažili se nám předat také své zvyky. Ty jsme ale nepřijali, protože jsme jim nerozuměli a nechápali jsme, proč bychom měli dělat to či ono. Tyto zvyky neměly nic společného s vírou.

Na Vánoce jde každá rodina do kostela a po mši svaté se vrátí a zasedne ke slavnostní večeři, říká se tomu „probuzení“. Co se týče večeře, nemáme nic zvláštního, kapra jako máte vy nebo krocana jako Američané. Naše jídlo musí být slavnostní, ale výběr záleží na každé rodině, také podle toho, co si může rodina finančně dovolit. Po večeři si rodiče dávají dárky. Je to symbolické. Panna Maria, sama rodič, také dala lidstvu největší dar – Ježíše.

S P. Francisem Hoa Dangem hovořil P. Jiří Ondovčák, CSsR

Zprávy ze Svaté Hory

- V sobotu 6. října se na Svaté Hoře konala Pouť dětí českobudějovické diecéze. Mši svatě v 10.30 hodin na Svatohorském náměstí předsedal českobudějovický biskup Mons. Jiří Paďour, OFMCap. Následoval odpolední program pro děti.
- Ve dnech 14. – 18. října se P. Stanislav Příbyl zúčastnil setkání provinciálů regionu Evropa - Sever, které se konalo v Krakově.
- V pátek 19. října a v neděli 21. října proběhla na Svaté Hoře kanonická vizitace. Vizitátorem farnosti byl Mons. ThDr. Michael Slavík, generální vikář arcidiecéze pražské. V pátek kontroloval Mons. Slavík administrativu farnosti a byly mu představeny plánované projekty. Následovalo setkání se zaměstnanci farnosti a v odpoledních hodinách se sešel k soukromému rozhovoru s duchovními správci na Svaté Hoře. Součástí vizitace bylo rovněž setkání se členy pastorační a ekonomické rady farnosti. V neděli předsedal generální vikář mši svatě v 9 hodin. Jako součást vizitace bylo o měsíc dříve zkontrolováno hospodaření farnosti.
- V sobotu 20. října navštívili svatohorští varhaníci varhanářskou dílnu Vladimíra Šlajcha, kde byly právě dokončovány nové chórové varhany pro Svatou Horu.
- Ve dnech 25. – 28. října byl Svatohorský chrámový sbor na soustředění v Kašperských Horách. Na programu zkoušek bylo především Mozartovo Requiem, které zaznělo 2. listopadu při mši svatě v 17 hodin, Missa pastoralis Františka Xavera Brixho, která bude provedena o Štědrovečerní mši svatě, a Missa in C Albína Maška určená pro Boží hod vánoční.
- V sobotu 27. října navštívil P. Stanislav Příbyl spolu s apoštolským nunciem, arcibiskupem Diegem Causero dílnu varhanáře Vladimíra Šlajcha v Borovanech, který jim představil nové varhany pro svatohorskou baziliku. Více na jiném místě tohoto časopisu.

- Při příležitosti státního svátku 28. října 2007 byl prezidentem Václavem Klausem medailí Za zásluhy o stát vyznamenán také redemptorista P. Jan Zemánek, který nyní působí na Hoře Matky Boží u Králík.
- V pondělí 5. listopadu v 18 hodin proběhlo první setkání zájemců o přijetí svátosti biřmování. Přípravy vede P. Jiří Ondovčák.
- V pátek 9. listopadu se konalo zasedání Výboru Matice Svatohorské, na kterém byly projednávány přípravy na požehnání nových chórových varhan, které se uskuteční 26. prosince.
- V sobotu 24. listopadu večer oslavil Svatohorský chrámový sbor svátek svaté Cecílie.
- V neděli 2. prosince byla ve 12 hodin poprvé sloužena ve svatohorské bazilice řeckokatolická svatá liturgie. Řeckokatolická svatá liturgie se na Svaté Hoře bude konat vždy v neděli ve 12 hodin.

Opravy na Svaté Hoře

■ V říjnu letošního roku byly nainstalovány další kamery systému CCTV, které pomáhají službě v sakristii monitorovat provoz v areálu Svaté Hory. Obrazový výstup jedné z kamer je přenášen do kaple svatého Ignáce. Tento oddělený prostor mohou využívat rodiny s malými dětmi. V příštím roce budeme v instalaci kamerového systému pokračovat. Celková hodnota systému má dosáhnout necelých 3 milionů korun. Tato investice je dotována Ministerstvem kultury v rámci programu ochrany památkových objektů. My se na ní podílíme deseti procenty.

■ Stále probíhají opravy následků lednové vichřice. Oplechování hlavní věže bylo už opraveno, stejně tak střechy na proboštství a klášteře. Před realizací je oprava korouhve a makovice na hlavní věži. Tuto opravu zkomplikovala nemoc uměleckého kováře.

■ V říjnu letošního roku jsme požádali Středočeský kraj o závazné stanovisko k záměru vyměnit dožilé keře živého plotu na Svatohorském náměstí za nové. Dostali jsme na to povolení. Výměna z důvodů počasí bude realizována patrně až na jaře roku 2008.

■ V letošním roce jsme pokračovali v restaurování kaple svaté Máří Magdalény. Tuto akci podpořil svým grantem Středočeský kraj. Proinvestovali jsme letos 345.000,- Kč. Kaple je velmi vzácná svou ojedinělou krápníkovou výzdobou, která byla vlivem vlhkosti vážně poškozena. Nyní jsou krápníky zrestaurovány. Posledním problémem zůstává vlhkost. Bude potřeba udělat nová okna, která by byla elektricky ovládaná a podle úrovně vlhkosti v kapli by zajišťovala optimální vyvětrání.

■ Probíhají nejrůznější opravy, které jsou hrazeny z příspěvku Ministerstva financí a Ministerstva kultury ve výši 5.104.000,- Kč. Budou se opravovat šindelové střechy, areál Svaté Hory bude zaměřen digitálně do nejmenších detailů, opraví se vrata Březnické brány a kaple sv. Máří Magdalény. V polovině listopadu začaly restaurátorské práce v jedné reprezentační místnosti na proboštství, kde byly snímány

vrstvy omítek až na původní omítku a odhaleny dva výklenky.

■ Uvažujeme rovněž o generální rekonstrukci fasád a kamenných prvků v celém areálu Svaté Hory. Zde se však neobejdeme bez zásadní pomoci státu, protože náklady odhadujeme na desítky milionů korun.

■ Další vizí je rekonstrukce a případná přístavba Exercičního domu. Ani zde se neobejdeme bez dotací. Rovněž tato akce by se pohybovala v řádech desítek milionů korun. Pracujeme na tom, abychom získali dotaci Evropské unie a další granty, které by zabezpečily důstojné ubytování, stravování a konání nejrůznějších akcí v Exercičním domě. Pro realizaci tohoto projektu již existuje předběžný investiční záměr.

Prosím Vás o pomoc Vašemu poutnímu místu. Konto na opravy je 35-520395309/0800, konto na běžné potřeby a provoz Svaté Hory je 520395309/0800 u České spořitelny Příbram.

Za dobrodince se denně modlíme a v pátek v 7.00 hodin je za ně sloužena mše svatá.

P. Stanislav Příbyl, CSsR

Giovanni Coppa kardinálem

Ve středu 17. října 2007 jmenoval papež Benedikt XVI. dvacet tři nových kardinálů. Mezi nimi je i jméno, které je nejen věřícím v České republice důvěrně známé - Mons. Giovanni Coppa.

Giovanni Coppa se narodil 9. listopadu 1925 v Albě, v severoitalské provincii Cuneo. Po vysvěcení na kněze působil v rodné diecézi. Na Katolické univerzitě Nejsvětějšího Srdce Páně v Miláně získal na katedře filosofie a latinské literatury doktorát. V roce 1953 začal pracovat ve Vatikánu - nejprve v Apoštolské kanceláři Římské kurie a později v rámci Státního sekretariátu. V roce 1980 přijal z rukou papeže Jana Pavla II. biskupské svěcení jako titulární biskup sertský. Papež Jan Pavel II. jej o deset let později, 30. června 1990, vyslal do tehdejší ČSFR, která po čtyřiceti letech v dubnu 1990 obnovila své diplomatické styky se Svatým stolicem, jako apoštolského nuncia. Podle diplomatického práva se zde také stal doyenem diplomatického sboru. Po rozpadu Československa zastával Giovanni Coppa úřad apoštolského nuncia jak v České republice, tak na Slovensku, od 1. března 1994 pak výhradně v České republice. Jako brilantní diplomat Svatého stolce vykonával funkci apoštolského nuncia v České republice do 19. května 2001.

Po dobu mise v České republice vedly jeho kroky nesčíslněkrát na Svatou Horu. Poprvé tomu bylo zcela náhodně 25. října 1990. To byl v tehdejší Československu pouze měsíc. Sám v rozhovoru pro časopis Svatá Hora na svou první návštěvu vzpomíná: „Dne 25. října jsem byl ve Strakonících a v Jindřichově Hradci, kam mne pozval msgre Vlk na setkání s diecézním klérem. Hlavním hostem byl kardinál Franz König z Vídně. (...) Při návratu z Českých Budějovic jsem udělal zajižďku, abych doprovodil domů výborného tlumočnicka z Příbrami. Ten mi po cestě vyprávěl o svatyni (...). Rozhodl jsem se, že tam zajedu na malou návštěvu a pomodlím se inkognito k Panně Marii. Ale kostel byl plný věřících, kteří čekali na mši svatou. Byl jsem hluboce udiven a dojat, když jsem poprvé spatřil oltář celý ze stříbra, jiskřící světlem, a nahoře malou sošku Panny Marie, kterou jsem si představoval větší. Klekl jsem si vzadu v kostele, abych se pomodlil k Matce Boží. Sklopil jsem oči a děkoval dobrotivému Bohu za to, že mne nikdo, jak jsem se domníval, nepoznal. Ale byl jsem náhle překvapen, když ke mně přišel velký kněz, redemptorista - tehdy jsem ještě neznal milého otce Josefa Břicháčka - mile se mne dotkl a s úsměvem mě požádal, abych řekl pár slov přítomné komunitě. Je skutečně pravda to, co říkáme v Itálii i vy v Čechách: člověk míní - Pán Bůh mění. (...) Naprosto jsem si nepředstavoval, že se sem ještě mnohokrát budu vracet: u příležitosti oslav mariánských svátků a dokonce s homiliemi v češtině. Téměř okamžitě jsem se tehdy rozhodl, že se do této svatyně za několik týdnů vrátím, abych zde konal duchovní cvičení“ (Svatá Hora 4/2000).

Od té doby každoročně Giovanni Coppa, i vícekrát do roka, velmi rád na Svatou Horu přicházel, jak sám často zdůrazňoval, jako ten, jehož posláním je být tlumočnickem vztahu Jana Pavla II. k naší zemi a k naší církvi i tlumočnickem našich pozdravů a přání papeži. Nezapomenutelná byla jeho přítomnost o slavnostech Korunovace, poutních slavnostech nebo u příležitosti celostátního setkání mládeže v roce 1999.

„Našel jsem zde opravdový domov, protože ve všech mariánských svatyních světa jsem jako doma. (...) A jsem přesvědčen, že tak jako já, i všichni poutníci se cítí spokojeni u Panny Marie“ (Svatá Hora 4/2000). A doma, u Panny Marie Svatohorské, si arcibiskup Giovanni Coppa také přál oslavit své 75. narozeniny a děkovat Matce Boží za léta uplynulá a prosit o pomoc i pro roky nadcházející. V den oslavy, 9. listopadu 2000, na Svatou Horu přijeli všichni biskupové českých a moravských diecézí a desítky kněží, aby spolu s jubilantem slavili mši svatou. Při této příležitosti bylo oslavenci uděleno čestné občanství města Příbrami. K tomu tehdy otec nuncijs podotkl, že na Svatou Horu už nebude jezdit na návštěvu ale, i oficiálně, domů.

O slavnosti Korunovace 24. června 2001 se stínem smutku na tváři v homilii říkal: „Mojí drazí přátelé, víte, že vás opustím, protože mé poslání v České republice skončilo,“ ale zároveň vybízel: „Tedy, zanechávám vám tento příkaz: Nenechávejte Pannu Marii a jejího Syna stranou svých životů! Nikdy! Dejte našemu Králi a naší Královně vždycky první místo! Jim patří vždycky čest, sláva, prvenství, láska. Prchejte vždycky od hříchu! Buďte stále pokolením, které je blahoslavi na zemi i na nebi. Milujte Ježíše, milujte Marii, naše jediné lásky, naše jediné naděje, hleďte stále do jejich tváří, korunovaných jasmem, zářících milosrdenstvím a láskou. To mi postačí, abych měl jistotu, že má služba zde pro Svatého otce a pro vás nebyla bez ovoce.“ A dodal: „A modlete se za mne!“ (Svatá Hora 4/2001)

Apoštolská nunciatura ve Voršilské ulici sice změnila po odchodu arcibiskupa Cappy svého pána, ale láska ke Svaté Hoře zasetá jejím prvním titulářem po roce 1990 zůstala. Krásným vyjádřením tohoto vztahu apoštolských nunciů ke Svaté Hoře byla půlnoční mše svatá ze 4. na 5. června 2005, která se konala v rámci Národní pouti. A byl to právě arcibiskup Coppa, který jakoby „znovu“ přivedl své nástupce k Panně Marii Svatohorské, když spolu s arcibiskupem Erwinem Josefem Enderem a současným apoštolským nunciem Diegem Casero sloužil mši svatou. „Denně se mi oživuje vzpomínka na Pannu Marii Svatohorskou, když ve své rezidenci ve Vatikánu uctívám kopii této krásné sochy. Se Svatou Horou zůstávám stále spojen!“ (Svatá Hora 3/2005) ujistil arcibiskup Giovanni Coppa v homilii při této půlnoční mši svaté.

Ti, kteří jeho slova i při jiných příležitostech slyšeli, si je nemohli nevtsknout do srdce, stejně jako lásku nebo sympatie k tomuto zástupci Svatého otce, který pro svou službu církvi byl 24. listopadu 2007 oděn do purpuru.

Karmelitánské nakladatelství v roce 1998 vydalo knihu Giovanniho Cappy *Buďte věrní sestávající se z jeho homilií, rozhovorů a přednášek*. Knihu lze rovněž zakoupit v prodejní knih na Svaté Hoře a ve svatohorském e-shopu.

S využitím informací Tiskového střediska ČBK a citovaného časopisu Svatá Hora.

Byla vydána pamětní medaile za účelem podpory stavby nových varhan pro baziliku na Svaté Hoře. Projektu stavby varhan se v roce 2001 ujala Matice Svatohorská, občanské sdružení přátel Svaté Hory.

Na aversu medaile jsou stylizované varhany s opisem „Stavba nových varhan“. Na reversu je zobrazena ústřední část Stříbrného oltáře, v horní části nápis „Svatá Hora“, ve spodní části letopočet. Grafický návrh je dílem Jana Čáky, sádrový model vyrobil medailér Štefan Novotný. Ražbu provedl Castax Slovakia Trenčín.

Z ryzího stříbra kvality 999/1000 bylo raženo 20 číslovaných kusů. Tyto stříbrné medaile jsou výrazem poděkování za dar na stavbu varhan převyšující částku 50.000,- Kč.

Váš dar na stavbu nových varhan můžete: zaslat na adresu Matice Svatohorská, Svatá Hora 591, 261 80 Příbram, poukázat na účet číslo 19-523967309/0800 nebo osobně složit v sakristii na Svaté Hoře.

Bronzových medailí bylo raženo 100 kusů. Výnos z prodeje těchto bronzových medailí je určen na financování varhan. Jsou k dostání v prodejní knih a poutního zboží na Svaté Hoře za 1000 Kč (včetně DPH). Jejich zakoupením přispějete 650 Kč na stavbu nových varhan pro svatohorskou baziliku, náklady na výrobu činí 350 Kč. Je možné si je rovněž zakoupit ve svatohorském e-shopu: <http://shop.svata-hora.cz>.

Návštěva varhanářské dílny v Borovanech

V sobotu 27. října 2007 jsme spolu s apoštolským nunciem, arcibiskupem Diegem Causero navštívili dílnu varhanáře Vladimíra Šlajcha v Borovanech. V této varhanářské dílně vzniká v letošním roce nástroj pro Svatou Horu.

Pan varhanář Vladimír Šlajch nás provedl po dílně, vysvětlil panu nunciovi proces výroby varhan a ukázal jednotlivé komponenty nástrojů. Poté jsme navštívili montážní věž dílny, kde se nacházejí varhany určené pro Svatou Horu. Polovina nástroje už hraje, druhá polovina je těsně před osazením píšťal. Měl jsem možnost si nástroj vyzkoušet. Musím říci, že z něj mám velikou radost, bude to skvost po zvukové, výtvarné i řemeslné stránce, nástroj hodný svatohorské baziliky.

Po vyzkoušení funkční části nástroje nám pan varhanář vysvětlil mechanický systém a předvedl proces intonace píšťaly. V závěru návštěvy varhanářské dílny jsme si ještě prohlédli některé plány a fotografie již hotových nástrojů. Mistr Šlajch poté daroval panu nunciovi dřevěnou píšťalu a nahrávku varhan, které jsou instalovány v německém Bruchsalu.

Po obědě v borovanské restauraci jsme navštívili kostel, kapli Panny Marie Karmelské a klášter, kde se nyní nachází fara. Prohlédli jsme si rovněž vinný sklep. Pan farář P. Petr Plášil daroval panu nunciovi láhev archivního vína.

Po obcerstvení ve farním sále jsme se vydali na další cestu. Navštívili jsme klášter v Nových Hradech a poutní místo Dobrá Voda u Nových Hradů. Na zpáteční cestě jsme se ještě zastavili na biskupství v Českých Budějovicích a setkali se s generálním vikářem P. Janem Baxantem.

Pan nuncijs nás mile překvapil živým zájmem o techniku stavby varhan stejně jako o život církve na jihu Čech. Na své cestě se všude setkal s milým přijetím, kterým byl viditelně potěšen.

Nový nástroj pro Svatou Horu se skládá ze dvou dílů, každý po pěti rejstřících a z postamentu s pedálem. Nástroj bude možno užívat buď jako dvoumanuálové varhany s pedálem nebo jako dva samostatné jednomanuálové nástroje. Varhanní píšťaly jsou částečně cínové, ty pocházejí jednak z Čech, ale také z Portugalska. Dřevěné píšťaly ze smruku a dubu byly vyrobeny přímo v borovanské dílně. Klaviatura je obložena ebenovým dřevem a slonovinou. Varhanní skříň je z dubového dřeva, částečně zlacená, řezby jsou z lipového dřeva.

Slavnost požehnání varhan se uskuteční ve svatohorské bazilice ve středu 26. prosince 2007 v 16.30 hodin. Varhany v rámci liturgické slavnosti nešpor požehná pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk, kázat bude apoštolský nuncijs v České republice arcibiskup Diego Causero. Po požehnání nástroje bude následovat koncert. Srdečně zveme!

P. Stanislav Přibyl, CSsR

Dobrá kniha

Karel Pilík: *Není trní bez růže*

Kostelní Vydří, Karmelitánské nakladatelství, 2007

Kniha *Není trní bez růže* „oživuje“ vzpomínky na nedávno zesnulého Mons. Karla Pilíka. V rozhovoru s Alešem Palánem vypráví Mons. Pilík svůj životní příběh. Příběh studenta medicíny, který se přes otcovu nevoli rozhodl studovat teologii a stát se knězem. Příběh kněze, který kvůli protektorátnímu zřízení a probíhající válce studoval v Římě a zde byl na sklonku 2. světové války v Lateránské bazilice vysvěcen na kněze. Příběh kaplana v Dolní Bělé a jiných farnostech. Příběh kněze „na útěku“ před komunistickým pronásledováním. Příběh vězně nejtěžších žalářů, v Leopoldově a Valdicích. Příběh duchovního správce v Karlíně. Příběh rektora obnoveného semináře v Praze i rektora české koleje Nepomucenum v Římě.

Po svém návratu z Říma v roce 1945, byl P. Pilík ustanoven kaplanem v Dolní Bělé. Vzpomíná na pouť vypravenou z Dolní Bělé na Svatou Horu, kterou mladý kaplan vedl místo starého pana faráře. „Dojeli jsme třemi autobusy na místo a přivítal nás sbor ministrantů s trubkami a bubny, hráli nám k pochodu a my procházeli ambity. Zaujala mě slova P. Františka Líkaře, (...) bylo to důstojné, krásné a srdečné“ (s. 75). V té době rozhodl Mons. Beran, pozdější kardinál, o obnovení arcibiskupského konviktu v Příbrami, který byl po 1. světové válce zrušen. Při pouti na Svatou Horu s farníky z Dolní Bělé

navštívil P. Pilík konvikt. Tehdy už věděl, že zanedlouho do příbramského konviktu nastoupí jako vicerektor a spirituál. P. Ludvík, který konvikt vedl, „si vzal za úkol obnovit původní určený konvikt: ubytovat středoškoláky, pomoci jim ve studiu a dbát na to, aby se v tomto prostředí případně zrodila i nějaká kněžská povolání“ (s. 76). Ačkoli byl konvikt jednou z nejhonosnějších budov v celé Příbrami, stával v místech bývalého okresního úřadu, začínalo se v primitivních poměrech. Podařilo se však celý konvikt zařídit i s kaplí. Konvikt vzkvétal, v roce 1950 zde bylo přes šedesát hochů z nejrůznějších koutů republiky, kteří studovali na příbramském gymnáziu. Konvikt měl také vlastní kapelu s heligonem, křídlovkami, baskřídlovkami a klarinetu. Mons. Pilík vzpomíná na tehdejší atmosféru ve městě: „Příbram bylo starobylé, náboženstvím formované město. Lidová strana tam představovala hlavní politickou sílu. (...) Svatá Hora (...) trůnila nad městem, (...) bývalo (tam) asi dvacet redemptoristů. Mnozí Příbramští šli v neděli dopoledne na bohoslužbu dolů do města ke sv. Jakubu a odpoledne na další mši svatou nahoru na Svatou Horu“ (s. 77).

Idyla vzal rok 1950, kdy z 13. na 14. dubna byli, podobně jako řeholníci po celém Československu, svatohorští redemptoristé internováni a 11. října definitivně uzavřen konvikt. P. Pilík byl ustanoven kaplanem na příbramském děkanství. Záhy však byl jediným diecézním knězem v Příbrami, Svatou Horu spravoval s komunisty spolupracující kněz. I P. Pilík byl komunistickému režimu trnem v oku. Na podzim roku 1950 bylo již rozhodnuto: „Pilík musí být jmenován na samostatnou faru v pohraničí“ (s. 84).

S Příbramí a se Svatou Horou se P. Pilík rozloučil v den, kdy papež Pius XII. vyhlásil dogma o Nanebevzetí Panny Marie, 1. listopadu 1950. Byla to velká událost pro celou církev, byla potvrzena nauka, která byla v církvi od nepaměti uznávána. Mons. Pilík vzpomíná: „Já se snažil udělat maximum pro to, aby ta událost i u nás patričním způsobem vynikla. (...) Na tuhle událost jsem se připravoval řadu měsíců a moje vypovězení z Příbrami mi ji nemohlo zatemnit. (...) Nechal (jsem) vymalovat kopii Panny Marie Nanebevzaté podle Murillova slavného obrazu. Plátno, které vnesl do kostela

(sv. Jakuba) průvod družiček, jsme umístili na hlavní oltář nad svatostánek, aby patřičně vyniklo. Večerní mši svatou provázela nádherný sbor. (...) Byla to úchvatná slavnost“ (s. 85). Na druhý den už P. Pilík opouštěl Příbram s bazilikou Nanebevzetí Panny Marie na Svaté Hoře a směřoval do západočeského pohraničí...

Knihu si můžete objednat buď přímo v nakladatelství www.ikarmel.cz nebo v elektronickém obchodě na Svaté Hoře <http://shop.svata-hora.cz>. K dostání je samozřejmě také ve Svatohorském poutním muzeu.

Jana Hovorková

Karmelitánské nakladatelství již vydalo český překlad knihy *Una vita con Carol*, která byla „dobrou knihou“ v čísle 3/2007, pod názvem *Život s Karolem*. Knihu si můžete zakoupit, kromě jiného, výše uvedeným způsobem.

Návrat z vězení přes Svatou Horu

Kostel Nanebevzetí Panny Marie na Svaté Hoře hraje v mém životě velkou roli...

Byl jsem odsouzen na dvacet let, prošel věznicemi a šest a půl roku jsem byl vězněn na táboře Vojna, přes Svatou Horu jsem se v roce 1957 vracel domů...

Návrat domů byl pozoruhodný. Vracel jsem se po letech strávených v celách věznic a v uranovém táboře Vojna u Příbrami. V den propuštění mne odvezli asi s dvaceti vězni z tábora Vojna na tábor Bytíz, nacházející se pár kilometrů severně od Příbrami; odtud jsem v pozdním prosincovém odpoledni přešel v letním vězeňském obleku ostnatou bránu a zamířil přes pole a lesy přímým směrem k chrámu na Svaté Hoře – směr jsem tušil, brzy se objevily věže.

Krajina byla pokryta sněhem, sem tam trčely na polích černé hroudy, pomalu se stmívalo. Zadíchnám namáhavou chůzí, postupoval jsem těžkým terénem, svah Svaté Hory byl náhle přede mnou – nikde žádná cesta nahoru. Prodral jsem se lesem a do chrámu zasvěceného Panně Marii jsem vstupoval zároveň s knězem, který právě přicházel sloužit večerní mši svatou. Tekly mně slzy, ústa jsem nemohl otevřít ke chvále, nemohl jsem děkovat – všechno se odehrávalo v mém oslněném nitru. Zprvu – bývá to u všech náhle propuštěných – člověk nemůže uvěřit, že se nachází v místě, které už není pod palbou automatických pušek. Když na mne kdosi pohlédl a viděl vězeňské šaty, jen jsem povytáhl z kapsy papír s potvrzením o svém propuštění.

Při mši svaté jsem přijal Tělo Páně, bylo to možné – i v táboře jsme se zpovídali a přijímali svátosti, mše svatá bývala tajně sloužena kněžími, kteří také kopalí uran. Svaté přijímání jsme si pak v úzkém kruhu roznášeli zavinuté

do cigaretových papírků. Mohu teď tiše svědčit, že na táboře Vojna jsem stál před propouštěcí komisí se zabalenou svátostí na těle pod košilí.

Po němém úžasu, který se odehrál na Svaté Hoře, jsem se snažil najít nejkratší cestu na nádraží k vlaku. Nějaké peníze nám dali, bylo zač koupit lístek do Prahy, v Praze na rychlík do Vsetína. Léta jsem necestoval, zdálo se mi, že se přímo řítím tmavou nocí na Moravu, světla se míhala, pořádně jsem zaznamenal až Českou Třebovou a potom Zábřeh, Olomouc, Hranice, Valašské Meziříčí, Vsetín! Vsetín, nápis mého města na mne svítil tmavou modří na nádražní budově. Domů zbývalo už jen pět minut chůze! Strnulý cestováním a hladový jsem silně tiskl zvonek, zvonil a zvonil! Nikdo neotvíral, nerozsvítilo se světlo v poschodí, kde moji drazí bydleli. Později jsem se dozvěděl o závadě zvonku. Zklamaně a nechápavě jsem se ve tmě vydal ulicí, parkem a svahem na Horní město do kostela, zasvěceného Panně Marii Nanebevzaté.

Na faře se už svítilo, kostelník brzy odemkl, v šest ráno začínala mše svatá – roráty. Seděl jsem v první lavici na dosah místa, kde se konala před mnoha roky svatba – Karla s Jitřenkou – naše svatba. Nyní se mi tu opakovala Svatá Hora – noc ještě neskončila; měl jsem pocit, že musím „ujít cestu přes dva kostely“, než vkročím domů – teprve pak se rozední...

Když jsem se blížil podruhé k našemu domu, už se rozednívalo. Zvonil a zvonil jsem, a opět nikdo neotvíral. Zaklepal jsem na okno v přízemí, za nímž se svítilo. Byl to tchán, kdo zvedl roletu, – poznal mě a koktal – Karel, Karel! Přiběhl otevřít a po stisku rukou jsem letěl po schodech nahoru... Nevěřicně se probírala Jitřenka ze spánku. Přijela z Prahy před půlnocí rychlíkem, pár hodin přede mnou! Týden před mým propuštěním byla za mnou na návštěvě na táboře Vojna – oba jsme netušili, co se za pár dní stane! V Praze se zdržela u své sestřence Žofie, aby si poplakaly nad těžkým životem. Byly velké kamarádky, spolu ve Vsetíně vyrůstaly a chodily do školy.

Bylo dva dny před Štědrým dnem – dá se vylíčit radost a štěstí, sdělit nesdělitelné... ?

...nebe se otvíralo nesmírnou štědrostí, všichni jsme se zajíkali, byli nešikovní, v kuchyni i v domě všem všechno padalo z rukou – nebe bylo otevřené – náruče přeplněné; byly vzlyky, doteky, řeč nesrozumitelná – stále jsme něco opakovali, hledali, vymýšleli a nevěděli, co činit, aby se nezbořil dům, nezbořil svět – a my dva se cítili těmi nejšťastnějšími...

Jsem stále hrdý na to, že jsem se vrátil na Vánoce 1957 – dva dny před Štědrým dnem – a mohu všechno spojovat s vytrvalou modlitbou. Věřím, že můj návrat byl výsledkem modliteb mých, Jitřenčiných a mé maminky...

Z vyprávění pana Karla Vystoužila pro Radio Proglas (únor 2007)

Tříkrálové zamyšlení

Příchod tří králů si připomínáme o slavnosti Zjevení Páně. Název pochází z řeckého slova Epifaneia nebo Theofaneia. Je to velmi starý svátek, jehož stopu můžeme sledovat až do hlubokého křesťanského starověku. Nejprve se slavil na Východě. V Sýrii a v Egyptě křesťané v tento den slavili hned tři události, které zjevují, že Ježíš je Boží Syn: příchod mudrců od Východu, Ježíšův křest v Jordánu a jeho první zázrak – proměnění vody ve víno v Galilejské Káně. Dokonce si při této příležitosti připomínali, a někde ještě připomínají i Ježíšovo narození. A tak tento svátek byl dříve než Vánoce a u východních křesťanů je větší než Vánoce.

Ve 4. století se svátek Zjevení začal slavit i na křesťanském Západě, především ve Španělsku, a potom také v Itálii, zvláště v Ravenně a v Miláně. Později se rozdělil na několik svátků, při nichž se připomínaly jednotlivé výše jmenované události každá zvlášť.

Středověk postavil do středu slavnosti tři vznešené pohany, kteří přišli z daleké země, aby se poklonili nově narozenému králi.

Že šlo o tři krále, to není biblická informace. V evangeliu se dočítáme pouze o mudrcích od východu: „*Když se Ježíš narodil v Judsku za času krále Heroda, přišli do Jeruzaléma mudrci od východu...*“ (Mt 2,1). Počet tří se patrně odvíjí od počtu darů, které evangelista vyjmenovává: „*Otevřeli své pokladnice a obětovali mu dary: zlato, kadidlo a myrhu*“ (Mt 2,11).

Při pohledu na tři krále se můžeme zamyslet nad touhou mágů setkat se s neznámým královským dítětem. Nám to dnes zní velmi svátečně a romanticky,

ale kdybychom byli blízko rozhodujících se mudrců, asi bychom měli jiné myšlenky – a hlavně námitky. Takovou dálku...! Nejasný cíl...! Že jim to za to stojí!

Dnes je kolem nás mnoho takovýchto mudrců. Mnozí z nich ještě nenašli svou hvězdu. Ale hledají. Jsou to lidé, kteří touží po tom, aby se především vymanili ze svého životního stylu, který je sice na jednu stranu příjemný a pohodlný, na druhou však nudný a povrchní. Tito lidé poznávají, že je takový život nenaplňuje a touží po něčem jiném.

My se s nimi setkáváme. Kým pro ně jsme? Jsme opravdu hvězdou vedoucí ke Kristu? Záříme tak, abychom mohli ukazovat cestu? Nebo už jsme dávno vyhasli a naše záře je leskem pozlátka zvykového a rutinního křesťana, který zaměnil živou víru za příležitostný folklór?

Dále – každý pořádný betlém má nejen svatou rodinu, pastýře a tři krále, ale také hvězdu, která se usadila nad betlémskou jeskyní. Dnes víme, o jakou „hvězdu“ šlo. Nebyla to ani hvězda, ani kometa, ale sblížení planet Jupitera a Saturna. Zdá se, že vědecké omyly odkazují betlémskou hvězdu do říše pohádek. Jenže – jak píše evangelium – hvězda byla motivem jejich dlouhé cesty. Jaký měli mudrci vztah ke hvězdám? Oni hvězdy zkoumali a svými poznatky se řídili. Možná nám tyto poznatky dnes připadají jako nevědecké, ale za jejich výsledky můžeme dohledat seriózní vědeckou práci.

Dnešní člověk má ke hvězdám mnohem žalostnější poměr. Mám především na mysli astrologii, která pod roušku vědy soustřeďuje bludy a vydává je za pravdu, jež je ve svých důsledcích člověku nebezpečná, protože jej drží ve strachu z neznámého. Je to typická pověra, která člověka svazuje a činí ho otrokem vlastních představ. Něco zcela jiného je údiv, pocit vlastní malíčkosti a Boží velikosti při pohledu na noční oblohu posetou hvězdami, jak říká žalmista: „*Když se zahledím na tvá nebesa, dílo tvých prstů, na měsíc, na hvězdy, které jsi stvořil: Co je člověk, že na něho myslíš, co je smrtelník, že se o něho staráš?*“ (Žl 8, 4-5) Je to chvíle – a sám jsem to mnohokrát zakusil –

kdy si člověk uvědomuje Boží přítomnost a jeho velikost. Toto je právě postoj mágů z východu. Hledali to nejlepší a hvězda je vedla. Z návštěvy u Heroda byli jistě plni obav a úzkosti, ale setkání s Ježíšem je zbavuje strachu natolik, že jsou schopni zaříditi svůj život i proti vůli mocného tohoto světa. Takové mají být důsledky i našeho setkání s Bohem. Osvobození od strachu a služba ve svobodě.

Tři králové s dary, to je i obraz prvních lednových dnů po celé české zemi. Skupinky koledníků, představující tři krále, chodí po našich městech a obcích, někdy dokonce dům od domu, aby tak jako tři králové něco dali a něco dostali. Dávají především svůj čas a osobní pohodlí, často dávají všanc i pocit své vlastní důstojnosti, když se setkávají i s nezájmem, odmítnutím, a nebo jsou dokonce napadeni, jak už se to také stalo. Koledníci ale dávají i příležitost k zamyšlení nad hodnotou všeho toho člověčího pachtění, které mnohdy začíná a končí u peněz, které nikdy nemohou přinést to nejdůležitější v našem životě – život, zdraví, lásku či štěstí. Dávají lidem šanci, aby se v nich alespoň jednou v roce mohlo probudit vědomí, že blaženější je dávat než brát a že láska se nám vrátí jako pocit štěstí teprve v případě, že jsme ji nejprve investovali do druhého bez nároku na odměnu.

Sbírka má samozřejmě své konkrétní výsledky, které se počítají, zapisují do tabulek a ukládají na konta, aby se jimi pomohlo projektům, které by bez štědrosti lidí neměly šanci vzniknout. Má ale ještě mnohem hlubší dosah. Tím, že zušlechťuje lidská srdce, srdce koledníků i srdce všech dárců, umožňuje, aby se Ježíš narodil do našeho života a do života naší země a aby nás inspiroval k lásce jako k nejkrásnější odpovědi na jeho příchod, jak to zpíváme v českém překladu známé vánoční písně „Adeste, fideles“: Bůh s námi je spřízněn, lidský úděl sdílí, jej chválami vroucími vítáme. Láskou za lásku Pánu odpovíme...

Ať jsou nám tato slova i atmosféra těchto dnů výzvou k obnově života, v němž nebudeme počítat, ale rozdávat plnými rukama: sebe sama, čas i nějakou tu korunu.

P. Stanislav Přibyl, CSsR

Svátosti

– milníky na cestě k Bohu

Bířmování – poslání předávat víru

Jak bychom nejlépe charakterizovali svátost bířmování? A vůbec, je nám tato svátost potřebná? Nepřipadá nám někdy jako taková „věc navíc“? U většiny křesťanů svátostný život zahrnuje křest, manželství. Mohli bychom ještě dodat pohřeb, ale ten je pouze církevním obřadem, ne svátostí jako takovou. Proč tedy křesťanství dělá kolem bířmování takovou vědu?

Co se týče svátosti bířmování, mohli bychom ji zařadit do dvou kategorií. První by byla tzv. svátosti živých. Svátost bířmování by měl člověk přijmout v milosti posvěcující, tedy ve stavu, kdy je smířený s Bohem a je otevřený na jeho působení ve svém životě. Druhou kategorií, která byla zvláště zpopularizována po 2. vatikánském koncilu, jsou iniciační svátosti nebo také svátosti uvedení do křesťanského života.

Bířmování je svátostí křesťanské dospělosti. Latinsky se pro ně používá výraz „confirmatio“, což se obvykle překládá jako upevnění. Svátostí bířmování je tedy křesťan upevněn ve své víře. Mohli bychom namítnout, že přece dar Ducha svatého jsme již přijali během svátosti křtu, nač ho tedy „zdvojit“? Jistě tento dar nám byl tehdy udělen, ale byl nám dán v takovém množství, které nám bylo v tehdejší životní etapě potřeba. Vezměme si za příklad obyčejný lidský vztah lásky. Malý chlapec přikládá slovům děvčete „mám tě ráda“ jiný význam než když je slyší jako muž od ženy. Jednoduše, dětské vnímání je odlišné od vnímání dospělého člověka. Stejným způsobem to platí i o našem vztahu k Bohu a jeho třetí osobě – Duchu svatému. Nemýlili se naši předci, když říkali, že při bířmování přijímáme plně Ducha svatého. Když jsme byli křtěni jako děti, příliš jsme si neuvědomovali skutečnost, že se stáváme příbytkem třetí božské osoby. Jako dospělí jsme však postaveni před volbu, zda svoji víru posuneme z úrovně dítěte na úroveň dospělého jedince a nebo se od své víry vzdálíme. Svátost bířmování nám tedy pomáhá plně vnímat Boží přítomnost v lidském životě a navázat osobní vztah s naším Bohem.

Na začátku padla otázka, zda je bířmování křesťanům potřebné. Někteří lidé říkají, že se jedná o výmysl prvních křesťanů. Když se však podíváme do Písma svatého, můžeme vidět, že již v dávných starozákonních dobách Bůh skrze své proroky ohlašoval příchod svého Ducha, který bude posilovat jeho lid (srov. Iz 11,1-3; Ez 36,24-28; Iz 61,1-6; Joel 3,1-2). Tento Duch byl lidem poté zjeven skrze Otce (například při křtu Ježíše Krista v Jordánu, srov. Mt 3,13-17; Mk 1,9-11; Lk 3,21-22) a také skrze Syna – Ježíše Krista (srov. Jan 16,7-16; Sk 1,3-8). Samotná svátost se ale těsně váže k události seslání Ducha svatého na Ježíšovy apoštoly (srov. Sk 2,1-13). Tato svátost měla vždy velmi silnou pozici v první církvi a byla hojně udělována. Apoštolové a jejich nástupci ji udělovali vkládáním rukou a modlitbami k Duchu svatému (srov. Sk 8,15-17). Je zajímavé, že v období reformace nebyla tato svátost odmítnuta a i u našich odloučených bratří a sester probíhá tzv. konfirmace.

Právoplatným udělovatelem této svátosti je biskup, ve výjimečných případech kněz. Uděluje se vkládáním rukou na hlavu bířmovaného člověka spojeného s pomazáním jeho čela olejem chrismou. Při tomto pomazání musí být vyslovena slova: „N. (jméno světce/světice, kterého si bířmovaný/á zvolí za svého patrona, který jej/ji bude doprovázet svojí přímluvou a ochranou), přijmi pečť Ducha svatého.“

Svátost bířmování v člověku rozmnožuje zvláště dary, které slouží k apoštolátu a předávání víry druhým lidem. Je to jistě i návaznost na již vzpomenutou událost v Jeruzalémě během Letnic, kdy apoštolové po obdržení Ducha svatého vyšli z místnosti a začali evangelizovat (srov. Sk 2,14-47). Švýcarský teolog Hans Urs von Balthasar říká, že díky této svátosti jsme schopni komunikovat s Bohem: „Duch, kterého nám o svatodušních svátcích sesílá Syn od Otce, je duchem věčného hovoru lásky mezi Otcem a Synem. Je to Boží řeč, která se stala osobou. Do této řeči jsme uváděni; dosud byla pro nás tajemnou cizí řečí; a přece, protože ohnivě jazyky sestoupily na církev, stala se naší vlastní ‘mateřskou řečí.’“ P. Michael Marsch píše, že skrze tuto svátost jsme také uzdravováni ze dvou nemocí této doby – stresu a rutiny. „Bířmování není jednorázová událost v životě křesťana, nýbrž počátek uzdravujícího procesu, který prochází celým naším životem.“

P. Jiří Ondovčák, CSsR

Exercicie na Svaté Hoře v roce 2008

Podobně jako v roce 2007 jsme se i pro nadcházející rok rozhodli nerozlišovat kurzy podle skupin exercitantů, ale tematicky. Všechny uvedené kurzy, pokud není výslovně napsáno, pro koho jsou určeny, jsou zaměřeny všeobecně pro muže i ženy, manžele i svobodné, staré i mladé.

- 24. 2. – 29. 2. Exercicie pro varhaníky, hudebníky, zpěváky i kostelníky - P. Oldřich Máša (Opavská varhanická škola)
- 3. 3. – 5. 3. Setkání pastoračních asistentů - P. Vladimír Málek
- 10. 3. – 14. 3. „... co jsme slyšeli, co jsme na vlastní oči viděli, na co jsme hleděli a čeho se naše ruce dotýkaly, to zvěstujeme“ - P. Vladimír Málek
- 7. 5. – 11. 5. Exercicie pro rozvedené (i pro znovu sezdané) - Mons. Aleš Opatrný
- 12. 5. – 16. 5. „Čtnosti Panny Marie“ - P. Roman Janáč, CSsR
- 25. 5. – 29. 5. Exercicie Arcidiecézní charity Praha
- 2. 6. – 6. 6. „Panna Maria v dějinách Svaté Hory a našeho života“ - P. Zdeněk Šilhánek, CSsR
- 9. 6. – 13. 6. „Křesťanský pohled na moderní trendy v dnešní společnosti“ - P. Josef Michalčík, CSsR
- 27. 6. – 29. 6. „Služ svému Pánu“ (víkend pro ministranty) - P. Jiří Ondovčák, CSsR
- 14. 7. – 18. 7. „Kreativita – jeden z aspektů Božího obrazu v nás“ (exercicie pro pedagogy, katechety, studenty pedagogických oborů) - P. Petr Beneš, CSsR
- 28. 7. – 1. 8. „Kreativita – jeden z aspektů Božího obrazu v nás“ (exercicie pro pedagogy, katechety, studenty pedagogických oborů) - P. Petr Beneš, CSsR
- 29. 9. – 3. 10. „Panna Maria v dějinách Svaté Hory a našeho života“ - P. Zdeněk Šilhánek, CSsR
- 3. 10. – 5. 10. Setkání pastoračních asistentů - P. Vladimír Málek
- 20. 10. – 24. 10. „Víra v Boha a každodenní život“ - P. Josef Michalčík, CSsR
- 9. 11. – 15. 11. Exercicie pro kněze - Mons. Michael Slavík
- 16. 11. – 22. 11. „Exercicie podle sv. Ignáce z Loyoly“ (exercicie pro kněze) - P. František Hylmar, SJ
- 30. 11. – 4. 12. Exercicie Arcidiecézní charity Praha
- 11. 12. – 14. 12. „Proč vztahy tolik bolí?“ - P. Petr Beneš, CSsR

Začátek exercicií je první uvedený den v 18.00 hodin. Náklady na jednotlivé kurzy jsou uvedeny na internetu. **Přihlášky jen písemně:** Římskokatolická farnost u kostela Nanebevzetí Panny Marie Příbram – Svatá Hora, Exerciční dům, 261 80 Příbram II/591, e-mailem: ex.dum@svata-hora.cz nebo vyplněním formuláře na <http://www.svata-hora.cz>.

Významné akce a poutě

2. 12.		1. neděle adventní
8. 12.		Slavnost Panny Marie, počaté bez poskvrny prvotního hříchu. Mše svatá v 6.00 (roráty), 7.00, 9.00, 11.00 a 17.00 hodin.
15. 12.	6.00	Roráty
15. 12.	9.00-13.00	Adventní duchovní obnova: „... je tady, jděte mu naproti!“ (Mt 25,6). Program: 9.00 přivítání, katecheze, kající pobožnost, adorace, svátost smíření, 11.00 mše svatá, koncert duchovní hudby a diskuse. Vede: P. Vladimír Málek
22. 12.	6.00	Roráty
24. 12.	6.00	Roráty
24. 12.	16.00	Štědrovečerní mše
25. 12.		Boží hod vánoční. Mše svatá v 6.00, 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30 hodin.
26. 12.		Svátek sv. Štěpána. Mše svatá v 6.00, 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30 hodin.
26. 12.	16.30	Nešpory s požeňáním nových chórových varhan za účasti pražského arcibiskupa kardinála Miloslava Vlika a apoštolského nuncia, Mons. Diega Causero.
30. 12.		Svátek Svaté rodiny. Mše svatá v 6.00, 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30 hodin, nešpory v 16.15 hodin.
31. 12.	22.30	Mše svatá na závěr občanského roku
1. 1. 2008		Slavnost Matky Boží Panny Marie. Mše svatá v 6.00, 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30 hodin.
6. 1.		Slavnost Zjevení Páně (Tří králů). Mše svatá v 6.00, 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30 hodin, nešpory v 16.15 hodin.
13. 1.		Svátek Křtu Páně. Mše svatá v 6.00, 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30 hodin, nešpory v 16.15 h.
31. 5. – 1. 6.		Koronovace
16. 8. – 17. 8.		Poutní slavnost

Hudba při bohoslužbách, koncerty a kulturní pořady

15. 12.	12.00	Koncert v rámci adventní duchovní obnovy. Program: J. S. Bach: Nun komm, der Heiden Heiland BWV 61, 62
20. 12.	15.00	Vernisáž výstavy betlémů. Při vernisáži vystoupí skupina Salamandr.
21. 12. – 6. 1.		Výstava betlémů. Otevřena denně od 10.00 do 17.00 hodin v Mnišské kapli a Svatohorském poutním muzeu.
24. 12.	16.00	F. X. Brix: Misa pastoralis in D, pastorely
25. 12.	9.00	A. Maschek: Misa in C
26. 12.	17.30	Koncert v rámci slavnosti požeňání nových chórových varhan. Program: barokní hudba pro jedno a dvoje varhany, J. J. Ryba: Česká mše vánoční „Hej, mistře“
30. 12.	9.00	P. Šmolík - mešní proprium
5. 1.	18.00	Tříkrálový koncert - půlhodinka s tříkrálovou hudbou
6. 1.	9.00	F. X. Brix: Reges de Saba

Bohoslužby na Svaté Hoře

Každý pátek v 7.00 hodin je mše svatá obětována za dobrodince Svaté Hory a živé i zemřelé členy Matice Svatohorské.

Ve čtvrtek po odpolední mši svatá je adorace.

V postní době je křížová cesta v pátek od 16.15 a v neděli od 14.45 hod.

V sobotu po mši svatá v 9.00 hodin je mariánská pobožnost s přednesením zaslaných proseb. Prosby můžete zasílat na adresu prosba@svata-hora.cz, vyplnit formulář na www.svata-hora.cz nebo zaslat poštou.

V květnu denně po odpolední mši svaté je májová pobožnost.

Každou třetí neděli v měsíci přenáší mši svatou v 9.00 hodin Radio Proglas.

V neděli ve 12.00 hodin se v bazilice koná řeckokatolická svatá liturgie.

Příležitost ke svátosti smíření je půl hodiny přede mší svatou. Na požádání kdykoli.

Svátost křtu: Je vhodné, aby rodiče křtěného dítěte absolvovali přípravu ve své farnosti.

Svátost manželství: Je třeba, aby se zájemci o tuto svátost o ni ucházeli u faráře v místě svého bydliště.

Katechismus pro dospělé je ve středu od 18 hodin ve farním sále, vede P. Roman Janáč, CSsR.

Příprava na biřmování se koná ve středu od 19 hodin ve farním sále, vede P. Jiří Ondovčák, CSsR.

Setkání ministrantů se koná v sobotu po mši svaté v 9 hodin ve farním sále.

Kontakt: ministranti@svata-hora.cz

Úřední hodiny farního úřadu:

Pondělí – pátek: 9 – 12; 13 – 15.30 hodin

Prodejna knih a poutního zboží, Svatohorské poutní muzeum a průvodcovská služba

Provozují: Sacromontana, s.r.o., IČ: 27363261, DIČ: CZ27363261

Odp. osoba: Martina Jechortová

Tel.: +420 318 429 943, +420 731 619 800

Fax: +420 318 429 934

E-mail: prohlidka@svata-hora.cz

E-shop: <http://shop.svata-hora.cz>

Prodejna knih a poutního zboží:

po – so: I. – III.: 10 – 15 hodin

IV. – V.: 9 – 16 hodin

VI. – VIII.: 9 – 17 hodin

IX. – X.: 9 – 16 hodin

XI. – XII.: 10 – 15 hodin

ne: I. - XII.: 9 – 17 hodin

Expozice Svatohorského poutního muzea:

Ke zhlédnutí v otevírací době prodejny. Vstupné: 10 Kč, v rámci prohlídky zdarma

Průvodcovská služba:

Prohlídka areálu Svaté Hory včetně návštěvy uzavřených prostor s výkladem:

V. – IX. v otevírací době prodejny, IV. a X. o víkendech. Poslední prohlídka začíná hodinu před zavírací dobou. V jiných případech je možné zajistit prohlídku po předchozí domluvě.

Prohlídku větších skupin a cizojazyčnou prohlídku je nutné objednat písemně, e-mailem nebo faxem.

Prohlídka v češtině: 50 Kč / 30 Kč; cizojazyčný výklad: 70 Kč / 50 Kč; rodinné vstupné: 130 Kč; děti do 6 let zdarma.

SVATÁ HORA Vydává a rozšiřuje Římskokatolická farnost Svatá Hora, 261 80 Příbram II – 591, tel. 318 429 930, fax 318 429 934, e-mail: basilica@svata-hora.cz, internet: <http://www.svata-hora.cz>, PDA: <http://www.svata-hora.cz/pda>. Vychází 6x do roka. Registrační číslo MK ČR E 11719. Cena časopisu – dobrovolný dar (náklady na 1 výtisk činí 15,- Kč + poštovné). Řídí redakční rada, zodpovídá P. Stanislav Příbyl. Grafická úprava, sazba a tisk Tiskárna Prima spol. s r. o. Expedici zajišťuje Karmelitánské nakladatelství, s. r. o.

BANKOVNÍ SPOJENÍ Česká spořitelna, a. s., okresní pobočka Příbram, č. ú. 520395309/0800. Zájemci o pravidelné odebírání pište na adresu redakce.

Římskokatolická farnost Svatá Hora a Matice Svatohorská

si Vás s velkou radostí dovolují pozvat na

Slavnost požehnání chórových varhan

kardinálem Miloslavem Vlkem

ve středu 26. prosince 2007

v 16.30 hodin ve svatohorské bazilice.

Program:

Požehnání varhan při slavnostních nešporách, kterým bude předsedat pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk. Promluvu přednese apoštolský nuncius v České republice, arcibiskup Diego Causero.

Po nešporách následuje koncert, na němž zazní tato díla:

- Barokní varhanní hudba pro jedny a dvoje varhany
- Jakub Jan Ryba: Česká mše vánoční „Hej, mistře“

Účinkují:

Jaroslav Tůma, Pavel Šmolík, P. Stanislav Příbyl – varhany
Svatohorský chrámový sbor, sbormistr Pavel Šmolík
Sóla: Kateřina Falcníková, Marie Štefaníková, Radek
Prügl, Zdeněk Fous, Komorní orchestr

Kdo smí vystoupit na Hospodinovu horu,
kdo smí stát na jeho svatém místě?
Ten, kdo má nevinné ruce a čisté srdce...
Žalm 24 (23)